

заперли віддих у грудях. Нема більшого нещастя, як колиб знесло кладку. Ніяк не дістанеш ся на той бік. Дараба розколола ся на двос. Такий був сильний удар, що розірвала вужви, але другим кінцем так сперла ся на каминці. Застогнали видці. Вони розуміли добре, до чого йде далі. Вода підхопить дарабу з обох боків каминці, піднесе її під саму бер, а на її широкіх крилах зачне синювати ковбки. А от — уже й зачала ся музика. Дараба скрипить, пищить, лонає об язання берн, а що налетить ковбок, гримне з усеї сили в дарабу. Піде такий гук, як від гарматнього стрілу. Нюки що ще відбивають ся всі ковбки від дараби і летять попід бер стрілою далі. Люди за кожним наближеннем ковбка спирають віддих у грудях, а пройде — скидають важкий тягар із душі. Що правда, нема вже в них багато надії на вратованне берн. Вода в одно прибуває, ледви чи додержить ся кладка до вечера. А ночи безпечно не перестоїть. Скільки разів повинь — люди вистоюють по обох берегах, групами, і слідять, що дієть ся з беррю. На неї так тяжко здобути ся. Як возьме вода, нераз і пів року не можуть допросити ся, щобн получили заріче з селом. Ночами вистоюють на берегах і наслухують, чи не тріщить бер. А коли заскриплять бервена у чонах і нема ніякого сумніву, що вода забрала кладку, один оклик жалю, один стогін лунає по обох боках...

Аж ось надлетіли два ковбки і вгатили в дарабу. Один з них від разу заповор гузьиром під дарабу і всунув ся до половини. За той час наскочив на нього другий і ляг понсрек нього, опираючи